

DESIRE®

Barbara Dunlopová
Partner pro život?

 HARLEQUIN®

BARBARA DUNLOPOVÁ

PARTNER PRO ŽIVOT?

PŘEKLAD

KVĚTA PALOWSKÁ

*Milá čtenářko,
možná Vás při čtení mých červnových titulů také napadne, jak jsme všichni náchylní ke škatulkování a předsudkům. Stačí jedna nepříjemná nebo zlá zkušenost a člověk začne soudit podle ní. Děláme to všichni, je to taková zkratka, pomocí níž si myslíme, že se uchráníme od další bolesti. Dáte mi ale asi za pravdu, že nás takové uvažování vede jen k dalším problémům. Svě o tom vědí i mé hrdinky. I ony byly v minulosti zrazeny, i ony samy se dopustily chyb, a to vše ovlivňuje i nadále jejich životy a partnerské vztahy.*

Jak se tedy dostat z takového labyrintu špatných zkušeností a špatných rozhodnutí? Existuje jen jeden lék, který doopravdy pomáhá, a to je pravda. Teprve když Finley, Adeline i Kinga pravdivě nahlédnou na svou minulost, na události, které pak tolik ovlivňovaly jejich životy, a když dokážou tyto události sdílet s těmi, na kterých jim záleží, pak teprve dojdou uzdravení. A uzdravená osobnost může také beze strachu milovat, a o to přece v životě jde ze všeho nejvíce.

Užijte si krásně četbu.

*S láskou
Váš Harlequin*

Barbara Dunlopová

PARTNER PRO ŽIVOT?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Husband in Name Only

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Barbara Dunlop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9316-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9317-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9318-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Moje nejlepší kamarádka a spolužačka z Kalifornské univerzity, Katie Tambourová, stála na židli v mém stísněném jídelním koutu a přejížděla detektorem kabelů po šafránově žluté stěně.

„Tady skoro není místo, kam to pověsit,“ řekla jsem a v duchu přemítala, jestli mám zůstat pro případ, že by ztratila rovnováhu, nebo poodstoupit a mírnit škody, kdyby přišla pohroma.

„Já jsem svůj pověsila dnes ráno,“ řekla. „Jsem profík.“

Můj zbrusu nový a honosně zarámovaný diplom ležel na kulatém stolku. Teď jsem Adeline Emily Cambridgeová, doktorka filozofie, architektury a urbanismu.

„Jenomže ty se nebudeš stěhovat,“ podotkla jsem.

Katie dostala pracovní nabídku tady v Sacramentu, měla na univerzitě přednášet o fyzice a astronomii. Šlo sice jen o částečný úvazek, ale její rodiče bydlí ve městě, takže s penězi vyjde, vydaje na bydlení jí nevzrostou.

„Ale jdi, vždyť ty tady zůstaneš déle než já,“ namítna. „Možná.“ Z Kalifornie jsem nijak zvlášť nespěchala. Uplynulých devět let jsem si užívala zdejšího příjemného ovzduší a slunce a všeobecné pohody a cítila se v bezpečí, svobodná a nezávislá.

„Mám to!“ oznámila nadšeně Katie a zabodla

ukazováček do bodu mezi bílou kuchyňskou skříňkou a modrozelenou soškou z foukaného skla, kterou jsem pořídila před třemi lety na místním festivalu umění.

Ve svém malém bytě jsem byla příjemně zabydlená a šťastná. Od řeky ho dělilo jen pár domů a na balkoně povíval za teplých letních dnů svěží větřík. Teď v květnu už jsem byla po hodinách strávených ve svém oblíbeném rozkládacím křesle četbou, badáním nebo psaním dohněda opálená.

„Podej mi kladivo,“ řekla Katie a poslepu sáhla za sebe.

„Bez dovolení bych sekat do zdi neměla.“

„Bude to jen úplně malá díra.“

„Vždyť víš, že jsem složila kauci pro případ poškození bytu.“

„Nikdo si ničeho nevšimne.“ Významně kývla bradou ke skleněné sošce vlevo. Je pravda, že dílo viselo na třech háčcích mnohem větších než ten, který Katie použila pro můj titul.

„No tak jo!“ řekla jsem naoko našťavaně a podala jí nástroj. „Jen do toho, znič moje stěny.“

Se smíchem mi výměnou za kladivo podala detektor kabelů a připravila si hřebík. „Počkej, až to dodělám, jak budeš spokojená!“

Dokončila dílo, pověsila zarámovaný diplom na háček, seskočila ze židle a postavila se vedle mě. „Perfektní.“

Blesklo mi hlavou, jak dlouho tam diplom vůbec bude viset, než ho sundám a přibalím do krabice s věcmi určenými ke stěhování.

„Včera jsem dostala zvláštní nabídku k práci,“ řekla jsem. Od chvíle, kdy jsem si dopis přečetla, snažila jsem se na něj nemyslet, ale bylo mi jasné, že to není řešení.

„Čím je zvláštní?“

„No, překvapila mě... Vlastně ani nevím, jak na

ni odpovědět.“ Přistoupila jsem ke kuchyňské lince a vzala z proutěného koše na poštu arch papíru opatřený trojbarevnou hlavičkou Windwardu na Aljašce.

Katie se usadila do semišového křesla vedle otevřených dveří na balkon, ke sklenici merlotu, od které před dvaceti minutami odešla, a dala se do čtení.

„*To myslí vážně?*“ Pohlédla na mě vytřeštěnýma očima.

„Já se o tu práci neucházela,“ řekla jsem. „Vůbec nechápu, jak se o mně dozvěděli.“

„Publikovala jsi svoji diplomku a promoce běžela živě na internetu. Městský architekt může jen stěžít pracovat v utajení.“

Pročetla náplň práce: projektovat a vybudovat pro třetí největší město na Aljašce centrum umění s galerií a malými obchůdky, které bude nabízet výtvarnou osvětu, a návštěvníci tady budou moci příjemně trávit volný čas.

Posadila jsem se na krátkou pohovku a vzala z malého stolku svou sklenici vína.

Nepochybně to byla práce snů. Bylo mi jasné, že za běžných okolností by se mi taková příležitost naskytla nejdříve po deseti letech praxe. Měla jsem ale výhodu: byla jsem Aljaščanka.

„Ale...“ Katie na mě zděšeně pohlédla. „Vždyť jsi říkala...“

„Že domů se nikdy nevrátím,“ dokončila jsem větu za ni.

„Tak zkrátka počkej na další nabídky,“ řekla rychle. Počkat můžu... Měla bych... Tak já počkám.

„Nebo bys mohla znovu uvážít ten Tucson,“ navrhl.

„Obytnou parcelovou zástavbu?“ ušklíbla jsem se.

„Nabízejí dobrý plat a počasí je tam boží.“

Opřela jsem si hlavu, zavřela oči a pohrdavě vzdychla, aby bylo zřejmé, nakolik mě ta představa láká.

„A co Reno?“ nadhodila Katie. „Není to tak daleko, mohla bys na víkendy jezdit sem.“

Zvedla jsem hlavu. „Začleňovat hotely a kasina do komunitního plánu?“ Lehce jsem se otrásla. „Děkuju, nechci.“

„Ani mi neříkej, že nakonec pojedíš na ostrovy Keys. Jsou tam hadi, krokodýli a všemožná havěť. Odtamtud by ses snad ani živá nedostala!“

„A na Aljašce jsou medvědi!“

Katie se napřímila. „Ty o té Aljašce vážně uvažuješ?“

„Jen jsem řekla, že jsou tam medvědi.“

„Ale nepromenádují se přece po hlavní ulici.“

„Ve Windwardu jo.“ Grizzly umí být opravdu nebezpečný.

„Takže dáš přednost hadům?“

„Ne.“ Hadi mě děsí. A krokodýli žerou lidi. Medvědi většinou jen chtěli, aby jim šli lidé z cesty. A to je velký rozdíl.

„Kasina nevypadají zase tak zle, co myslíš?“

„Projektování nóbl heren mě moc neláká.“

Dolila si sklenici a posunula láhev vína ke mně.

„Promyslím to,“ řekla jsem.

Mohla jsem všechny nabídky odmítnout, zůstat ještě měsíc v Kalifornii a doufat, že přijde nějaká lepší. Jenomže jsem si uvědomila, že už chci zkrátka začít něco dělat.

„Na zdraví!“ Přifukly jsme si a znovu se pohodlně usadily.

„Reno si nevyberu,“ prohlásila jsem, třebaže se mi zamlouvalo, že bych to měla celkem blízko ke Katii.

„Ale na Keys bys strachy nespala a já tady taky ne, moc bych se o tebe bála.“

„A z projektování předměstských částí Tucsonu bych za pár týdnů měla depku.“

Katie se zamyšleně napila. „Zdá se, že máš jasno.“

Došlo mi, že rozhodnutí je na světě. Zhluboka jsem se napila.

„Podle všeho pojedeš na Aljašku,“ upřesnila.

„Bydlí tam můj veleúspěšný otec. I strýc.“ Při vzpomínce na dětství v sídle Cambridgeových jsem smutně vzdychla. „Aljašku mám spojenou se všemožnými rodinnými očekáváními a tlaky.“

„Hmm... a jak daleko je z Windwardu do Anchorage?“

„Taková dálka to zase není.“

„Ale silnice tam nevede, víd?“

„Moji bratři vlastní firemní letadla.“

„A jak se vůbec dozvědí, že tam jsi? Nosíš sledovací chytrý náramek nebo tak? Máš v paži čip?“

„Můj strýc Braxton ucítí, že došlo k narušení Síly.“ Katie se zasmála. „Vidím, že se dobře bavíš!“ podotkla jsem jízlivě.

„Protože mluvíš legračně!“

„Strýček Braxton se vyzná ve věcech, kterým běžný smrtelník vůbec nerozumí.“

„Je senzibil?“

„Je to intrikán, stejně jako táta. Léta ve mně viděli možný přínos pro rodinnou dynastii.“

„Je ti sedmadvacet. Nemohou tě nutit k něčemu, co nechceš.“

„Vždyť já to všechno vím.“

Vždycky mám možnost říct ne. V minulosti už jsem to udělala. Jenomže když přišli s něčím, co podle nich bylo v nejlepším zájmu rodiny, a já jsem jejich návrh odmítla, cítila jsem se pak provinile.

Vzala jsem ze stolku dopis, znovu ho pozorně pročítala a zvažovala všechna pro a proti.

Než jsem došla k poslednímu řádku, Katie se ozvala: „Mohla bych ti být tak trochu... oporou.“

„Ale v čem? Jdeme snad večer pařit?“

„Jela bych na Aljašku s tebou.“ Myslela jsem, že žertuje. „Mluvím vážně,“ dodala. „Výuka na univerzitě začíná až v září.“

„Máš v plánu pustit se kvůli mně do křížku s mým otcem a strýcem?“

„Nebo s medvědy. Na ty nezapomeň.“

„Nic ve zlém, Katie. *Ráda* bych tě měla všude po boku. Jsi nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla, ale k ničemu by to nebylo. Ti dva jsou něco jako nezvladatelné přírodní živly.“

„Připomínám, že mám doktorát z astronomie. Visí mi na stěně. Takže si dovoluju upozornit, že taková supermasivní černá díra je mnohem mocnější. Já jsem tyhle věci studovala. Zním pojmy jako gravitační kolaps, aktivní galaktické jádro...“

„Vysávají energii ze všeho, co se kolem děje, je to tak?“

„No, z pohledu astronomie se to tak dá říct... v podstatě.“

„Tak to jsou přesně oni, můj otec Xavier a strýc Braxton.“

Katie znejistěla. „Teď ti asi úplně nerozumím. Mám tedy na tu Aljašku jet?“

Když jsme odpoledne vystoupily z letadla na asfaltovou plochu letiště ve Windwardu na Aljašce, bylo teplo a jasno.

„Cítíš to?“ zeptala se Katie udiveně.

„Co jako?“ Zaznamenala jsem lehký pach zplodin z motorů, ale nic, co by stálo za řeč.

„Panebože! Je to svěží a čisté jako bublinky draheho šampaňského. Moje plíce nechápou, co je zasáhlo.“

„Šampaňské je přece sycené oxidem uhličitým. To jsi vědkyně?“

Katie se do mě zavěsila. „Neřeklas mi, že to na Aljašce tak krásně voní.“

„Není tady žádný těžký průmysl.“ Nadechla jsem se stejně zhluboka jako Katie. „Přes oceán směrem na západ o více než čtyři tisíce mil dál leží Čína. Na východ pak severní Kanada, to není žádný velký

průmyslový znečišťovatel. A na sever se rozkládají tři národní parky.“

Vešly jsme prosklenými dveřmi do terminálu. Od mé poslední návštěvy tady proběhla rekonstrukce, ale hala byla v porovnání s tou na hlavním letišti v Anchorage poměrně malá.

Katie se rozhlédla. „Přesně takhle jsem si to představovala.“

„Protože sis halu prohlédla na internetu.“

„Jistě, ale pravý dojem získáš až na místě. A já se nespletla.“

Kolem procházeli oběma směry cestující, většinou oblečení v pracovním nebo do přírody. Windward byl hrdý na svoji nezávislost a neokázalost. A taková byla i převážná část Aljaščanů.

Cestou k výdeji zavazadel, jedinému pásu, takže nebylo potřeba řešit, odkud se vynoří naše zavazadla, jsem si všimla fotografie na stěně, lépe řečeno nástěnné malby. Zjevně něco jako pamětní busta, možná pořízená za finance na opravu letiště.

Ze stěny se na mě významně usmíval kongresman Joe Breckenridge. Lehce jsem znervózněla. Vždyť je to jen fotka, uklidňovala jsem se v duchu. Dotyčný je teď ve Washingtonu, kde většinou pobývá. Zbývající čas tráví v Anchorage a Faibanksu, kde bydlí většina voličů, nebo na rodinném ranči na Kenajském poloostrově. Přesto jsem se nemohla zbavit dojmu, že na mě tady na Aljašce najednou všechno padá.

„Hmm, šlo to rychle,“ prohodila Katie, když zahlédla svůj kufr a vyrazila pro něj. „Tvůj je tady taky!“ zavolala přes rameno.

Klidně jsem pro něj vykročila. Stejně jako ostatní místní cestující jsem věděla, že není potřeba spěchat.

„Jak se dostaneme do hotelu?“ zeptala se Katie, když nám zavazadla stála u nohou.

„Je to v Redrocku. Budou mít kyvadlový autobus.“ Ukázala jsem k východu z haly.

Sotva se prosklené posuvné dveře otevřely, uviděly jsme, že u okraje chodníku už čeká hotelový autobus.

Řidič k nám přistoupil. Nebyl oblečený v uniformě ani v saku, jen v čistých tmavých džínách a zlatavě hnědém golfové košili s logem hotelu vyšitým na kapse. „Adeline?“ oslovil mě.

„Vy se znáte?“ zasyčela mi Katie rozčileně do ucha.

„To jsem já,“ odpověděla jsem řidiči. „Moje jméno je uvedené v objednávce,“ vysvětlila jsem šeptem Katie.

„Zdravím vás, já se jmenuji Jackson. Vítejte ve Windwardu. A můžete si rovnou nastoupit.“

„To je paráda,“ pochvalovala si Katie. „Žádné čekání.“

„Jen se ze všeho tak neraduj,“ prohodila jsem.

„To myslíš vážně? Kdybychom byly na letišti v Los Angeles, ještě bychom se ani nedostaly z letadla!“

Na předních sedadlech se usadila skupinka postarších cestujících. Když jsme je míjely, s úsměvem nám přikyvovali na pozdrav.

„Líbí se mi tady,“ pokračovala Katie.

„Vždyť jsi tu teprve pět minut.“

„A už jsem na cestě do hotelu.“ Vyhlédla oknem. „Hory zbožňuju. A ty stromy!“

„Pobřežní deštný prales.“ Připadala jsem si jako průvodkyně, ale nevadilo mi to.

„Na vrcholcích je sníh!“

Všimla jsem si, že žena před námi otočila hlavou, aby se také podívala.

„To je ledovec,“ řekla jsem.

Katie se pohodlně opřela. „Připadám si jako na dobrodružné výpravě.“

„A já jako cestovatelka časem.“ Pomyslela jsem na portrét Joea Breckenridgea na letišti. Aniž bych chtěla, vybavilo se mi poslední setkání v našem domě v Anchorage. Díval se na mě pátravě hřejivě

hnědýma očima, jako by se mě snažil prohlédnout, ale nevyplašit. Moje odpověď však byla jasná. Do hlavy mi nevidí a ani v nejmenším mě nezajímá. Jistě, byla jsem obezřetná, ale jen proto, že jsem věděla, jak se věci mají.

Nezdálo se, že ho zajímá, jestli jsem inteligentní a zábavná, případně zda spolu sdílíme nějaké etické nebo morální hodnoty. On zjišťoval, jestli jsem stejná jako můj táta a strýc, jestli bych mohla být přibrána do týmu v zájmu společné věci: propojení firmy mojí rodiny, Kodiak Communications, a Joeovy politické kariéry.

Můj otec Xavier a jeho bratr Braxton byli dávní přátelé Joeova otce, rančera, a Joevu politickou kandidaturu podporovali od samého začátku. Poté co byl zvolen, připojil se k jejich snaze sehnat z federálních zdrojů finance na projekt položení podmořského kabelu pro přenos evropských dat.

Pak zaměřili pozornost na mě, usoudili, že Joe potřebuje aljašskou nevěstu z vlivné rodiny, a Cambridgiovým by přišla vhod vazba na nadějného politika. Byla to vzájemně výhodná dohoda. Až na to, že nevěsta s ní nesouhlasila.

„Tvoje rodina je odtud na hony daleko,“ prohodila Katie konejšivě.

„Firma Kodiak Communications má ve Windwardu pobočku.“

„Takže tvoji bratři tady někdy pracují?“

„Málokdy. A sídlo je za městem.“

„No tak vidíš,“ dodala, jako by se tím všechno vyřešilo.

Věřila jsem, že mám slušnou šanci zachovat svoji přítomnost v tajnosti. Jinak bych o nabízené práci ani neuvažovala. Hned ráno jsem se měla setkat s Williamem O'Donellem, ředitelem sekce pro umění a kulturu místní obchodní komory a s Nigelem Longem z kanceláře guvernéra.

Autobus zastavil pod plátěným přístřeškem hotelu Redrock. Vystoupily jsme, a zatímco jsme dávaly řidiči spropitné, našich zavazadel se ujal portýr. Pak nás odvedl do recepcce.

„Jdete se zapsat?“ zeptala se recepční za pultem. Na jmenovce měla uvedeno, že se jmenuje Shannon.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Já jsem Adeline –“ Sklouzla jsem pohledem k televizi ve vstupní hale a na obrazovce uviděla Joea v modrých džínách, kárované flanelové košili, vysokých botách a kovbojském klobouku. *No ne, už zase!* blesklo mi hlavou. Měla jsem dojem, jako by mě jeho obraz pronásledoval.

„Vaše jméno, madam?“ oslovila mě Shannon.

„Cambridgeová,“ odpověděla Katie za mě.

„Mám vás zapsané na tři noci.“

Upírala jsem pohled na obrazovku, a hlas recepční jako by ke mně přicházel z dálky. Šlo o archivní záznam. Joe s guvernérem Harlandem kráčeli po louce. V titulku stálo: Již dnes večer. Kongresman Breckenridge navštíví mítink v budově městské radnice ve Windwardu.

„To má být *vtip*?“ vyjekla jsem.

„Nebudou to tři noci?“

Katie domě dloubla loktem. Rychle jsem se vzpamatovala.

„Ale ano, tak je to v pořádku.“ Vytáhla jsem z peněženky kreditní kartu a zaplatila.

„Co se děje?“ vyzvídala Katie polohlasem.

„Je tady v hotelu kadeřnictví?“ zeptala jsem se Shannon.

„Ano, jistě. Projdete halou a pak kolem výtahů. Je hned vedle wellness centra.“

„Wellness centra?“ Katie okamžitě zpozorněla.

Shannon se usmála. „Otevřeno je od sedmi ráno do deseti večer. Vezmou vás i bez objednání, ale

doporučila bych raději rezervaci. Kadeřnictví je v provozu od devíti do šesti.“

„Chceš se před pohovorem hodit do gala?“ nadhodila Katie.

„Uvažuju o tom,“ odpověděla jsem.

„Chystáte se na pracovní pohovor?“ zeptala se Shannon přívětivě.

„Ano,“ řekla Katie a ukázala na mě. „Její.“

„Tak hodně štěstí. Doufám, že všechno dobře dopadne a ve Windwardu zůstanete déle.“

Já jsem s tím ještě tak úplně nepočítala. Projekt mě sice nadchl, ale začínala jsem si čím dál víc uvědomovat mnohá úskalí. A už vůbec jsem nepotřebovala, abych tady někde potkal Joea nebo mě poznal někdo z firmy Kodiak Communications.

„Vypadáš jako úplně jiný člověk,“ prohlásila Katie, sotva jsme vstoupily do prvotřídní tlumeně osvětlené restaurace u hotelové haly a pohodlně se uvelebily v čalouněných křesílcích.

Objednaly jsme si citrusový salát s lososem a kalifornské chardonnay.

Nový účes mě moc nepřesvědčil, ale že by se mi vyloženě nelíbil, to jsem také nemohla říct. Blondýna jsem nikdy nebyla, vždycky jsem mívala svůj kaštanový odstín.

„Jsi odvaha,“ podotkla Katie a naklonila hlavu ke straně.

Natočila jsem se tak, aby na mě líp viděla, a ucítila jsem na krku krátké konečky. Vlasy už mi nesplývaly na ramena!

„Vždycky je můžu nechat dorůst!“ uklidňovala jsem se.

„Možná to chce je nějaký čas, než si zvykneš. A co ty brýle? Chceš snad zvolit intelektuální styl, abys trochu vybalancovala ty světlé vlasy?“

Brýle místo dosud používaných kontaktních